

DEN VANDRANDE SJÖN

---

missledande och föga noggranna underrättelser, som kineserna själva ägde om dessa trakter . . .

Angående möjligheten att en annan arm existerar, genom vilken, såsom friherre v. Richthofen antager, Tarim sänder en del av sitt vatten mot öster för att därstädes bilda den verkliga sjön Lop-nor, så får ett dylikt antagande intet stöd av de sakförhållanden vi hittills vunnit. För att inte tala om att infödingarna helt säkert skulle ha ägt kännedom om en sådan kanal och en så betydande sjö och förr eller senare berättat mig därom, så följde vi själva Tarims strand och kunde icke upptäcka ens den minsta strömfåra, som korsade vår väg. Om någon funnits så skulle den icke ha undgått vår uppmärksamhet, ty kanalerna voro alltid besvärliga att passera . . . Jag betraktar det slutligen som min plikt att upprepa, att infödingarna mangrant förnekade tillvaron av några andra sjöar i den kringliggande öknen förutom den, vid vilken de levde.”

Att flodens vattenmängd avtar nedåt loppet beror enligt Prschevalskij därpå, att en stor del av vattnet avledes i kanaler som brukas till bevattning och för fiskets skull. Kara-koschuns sötma är enligt honom en följd av att Tarims strömdrag fortsätter långt ut i sjön, under det att stagnerande vatten vid stränderna på många ställen är salthaltigt.

Att Kara-koschun var en sötvattenssjö var kanske inte så underligt. I dess nordöstra del fann jag vid stränderna laguner med lätt salthaltigt vatten. Och kanske fanns, såsom Hörner förmodar, nordost om sötvattenssjön en slutrecipient med salt vatten. I sådant fall skulle Kara-koschun ha varit en genomgångssjö och därför söt.